

[Aksel Larsen.]

giver lidt ekstra Syltesukker, men hvad Saftsukkeret angaar, har vi intet imod, at det i sin fulde Udstrækning gaar til Industrien, som har været dets væsentlige Aftager hidtil. Vi mener blot, at Fordelingen ikke skal ske ad det, man kalder det private Initiativs Kanaler, men ved Handelsministerens Foranstaltning efter de almindelige Regler for Sukkerfordeling her i Landet.

Saa siger Udvalgsflertallet: Ja, hvis vi gennemfører det, standser det hele. Det er et meget farligt Argument. Hvis dette Argument er holdbart, saa betyder det nemlig, at det hele er en kæmpemæssig Sortbørshandel. Der er fastsat ganske bestemte Priser for Roerne, Priser for Transportgodtgørelse, Priser for Afkogning, for Raasukker, hvad det skal sælges for til dem, der vil købe det, og saa skal man ikke komme og fortælle, at hvis man vil lade Staten afgøre, hvordan det skal fordeles, standser det hele, medmindre man dermed mener, at der betales Sortbørspri- ser, der betales under Bordet. Vi er af den Opfattelse — og det tror jeg for øvrigt alle Udvalgets Medlemmer er —, at der foregaar noget i den Retning. Jeg vil ikke udtale mig om, i hvor stor Udstrækning det foregaar. Hvis Udvalgets Ordfører (K. Kristensen) har Ret i det, han sagde her, er det Sortbør det hele, men hvis han ikke har Ret, hvis han kun har begrænset Ret, er der kun nogle Sortbørshistorier med i det, men der gaar de særeste Frasagn om, hvordan det gaar, om, hvordan Firmaernes Agenter tager ud for at tegne Saftroearaler. De gør det til Maksimalpriser, alt er i Orden, og saa køber de rent *en passant* en elendig Tævehund til en fantastisk høj Pris, men de vil ikke have den med, eller lejer Jagtretten til et Areal for en formidabel Sum, men de har ikke betalt mere for Roerne, end de skal. Jeg kan ikke kontrollere det, for det er vanskeligt, men hvis der er Sandhed i det, gaar det ikke i Staa, før man bringer Saftsukkeret ind under Fordelingen, og derfor bør man gøre det.

Man vil maaske sige: Hidtil har det været saaledes, at de, der dyrkede Saftroer, kunde faa Sukkersaft til deres eget Brug, og derfor dyrker de disse Roer. Vi har i Udvalget haft Besøg af en Deputation, der kæmpede for, at Fabriksroerne skulde afløses af Sukkerroer til Foderbrug, først og fremmest Hunsballe og lignende Sorter. De hævdede, at det var meget lettere at dyrke og meget fordelagtigere og ogsaa økonomisk, de vilde langt hellere dyrke dem og aflevere dem til Fabrikkerne til den fastsatte Pris,

og de talte ikke noget som helst om, at de var nødt til at have Sukkersaft for at dyrke Hunsballe. Jeg kan selvfølgelig ikke afgøre, om disse Mennesker har Ret, men de har mere Sagkundskab end jeg, og de anførte ikke noget om dette med Sukkersaft. Jeg vil advare imod, at man kommer ind paa dette, at hvis Dyrkerne ikke faar Sukkersaft, vil de ikke dyrke Roer, for saa bliver Konsekvensen, at man skal give alle Sukkerroevlere ekstra Sukker, og saa maa man ogsaa give dem, der afleverer Mælk til Mejerierne, en ekstra Smørtildeling o. s. v. Jeg synes, det er at komme for langt ud, og derfor har vi stillet vort Ændringsforslag, som jeg finder fuldkommen vel motiveret, og jeg vil samtidig sige, at jeg ikke tror, man skal være bange for, hvis der skal ske en ringe Indskrænkning af disse Saftroearaler, at der maaske ad den Vej skulde blive mindre Sukker til Raadighed. Dels tror jeg, vi kan regne med, navnlig med den fantastisk høje Præmie, der er fastsat for Arealudvidelse, at faa flere Fabriksroer dyrket — vi har den Fordel, at Sukkerordningen i Aar er færdig i god Tid fra Rigsdagens Side. Der er længe, til de kan komme ud og pløje og harve og saa, der er Tid for nye Dyrkere til at melde sig; selv i Fjor, da vi var saa sent færdige, voksede Dyrkerantallet omkring Gørlev Sukkerfabrik fra 2 000 til 3 200, det var væsentligt smaa Dyrkere med 1—2—3—4 Tdr. Land —, dels er der nu langt mere Tid til, at Folk, der ikke hidtil har avlet Sukkerroer, men som bor i tilpas Afstand fra Fabrikker, kan melde sig til Dyrkning, og derfor tror jeg, der er de største Chancer for, at Arealerne med Fabriksroer vil vokse.

Jeg tror derfor ikke, der er Fare for mindre Sukkerproduktion end i Fjor — det skulde da være, der kom Misvækst eller lignende. Ingen ved jo, hvordan Forholdene vil arte sig for Verdenssukkerproduktionen, men den Tid kommer jo, hvor det oversøiske Rørsukker igen gør sig gældende og strømmer ind over Landet til Priser, som det bliver svært eller umuligt for det danske Rørsukker at konkurrere med. Man skal heller ikke, fordi Priserne i Norge og andre Steder paa dansk Rørsukker er høje i Øjeblikket, lade sig forlede til at lave en kæmpemæssig Spekulation med, at nu skal vi uden videre fremstille mest muligt Sukker herhjemme, for saa kunde det være, man brændte inde med saa store Lagre, at hele den danske Sukkerproduktion kom i Fare. Ogsaa af denne Grund mener jeg, man ikke skal være betænkelig ved Forslaget om, at Saftsukkeret skal ind under Rationeringen.

Maa jeg saa til Slut sige, at det fremgaar